

(๓๑)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๕๒๙๐-๕๒๙๗/๒๕๖๑

ศาลฎีกา

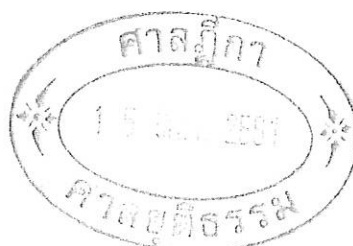
วันที่ ๑๕ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ความแพ่ง

ระหว่าง	{	นางสาวโชติกา โกยสมบุรณ์	โจทก์
		นางสาวชลดา น้าทิพย์	จำเลย

เรื่อง ที่ดิน ข้างไร่

ระหว่าง	{	นางสาวโชติกา โกยสมบุรณ์	โจทก์
		นายประสาน ไสสุทธิกุล	จำเลย

เรื่อง ที่ดิน ขัปลั

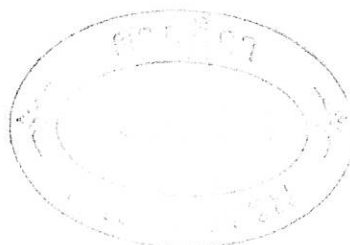
ระหว่าง	{	นางสาวโชติกา โกยสมบูรณ์	โจทก์
		นางวาสนา รัฐกาย	จำเลย

เรื่อง ที่ดิน ขัปลั

ระหว่าง	{	นางสาวโชติกา โกยสมบูรณ์	โจทก์
		นายประสาธ เกื้อมิตร	จำเลย

เรื่อง ที่ดิน ขัปลั

ระหว่าง	{	นางสาวโชติกา โกยสมบูรณ์	โจทก์
		นายเกษม หวังจิตร	จำเลย

ระหว่าง { นางสาวโชติกา โกยสมบูรณ์
นายกำพล กิ่งแก้ว

โจทก์

จำเลย

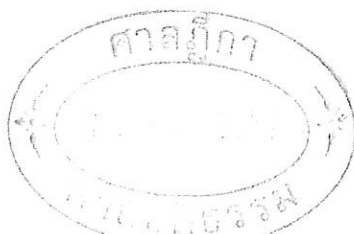
ระหว่าง { นางสาวโชติกา โกยสมบูรณ์
นางเทวา อรัญเกิด

โจทก์

จำเลย

ระหว่าง { นางสาวโชติกา โกยสมบูรณ์
นางชลตา น้ำทิพย์ ที่ ๑
นายประสาน ไส้สุทธิกุล ที่ ๒

โจทก์

- ๕ -

นางวาสนา รัฐกาย ที่ ๓
นายประสาธ เกื้อมิตร ที่ ๔
นายประมวล หวังจิตร ที่ ๕
นายประวิช นาคดำ ที่ ๖
นายจักรกฤษณ์ โกยสมบูรณ์ ที่ ๗
นายเกษม หวังจิตร ที่ ๘
นายกัมพล กิ่งแก้ว ที่ ๙
นายวีระชัย กาสมบูรณ์ ที่ ๑๐

จำเลย

เรื่อง ที่ดิน ขับไล่

โจทก์

ฎีกาคัดค้าน

คำพิพากษา

ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ ลงวันที่ ๒๓ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ศาลฎีกา รับวันที่ ๒๙ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๐

คดีทั้งแปดสำนวนนี้ศาลชั้นต้นสั่งให้รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน

โดยให้เรียกโจทก์ทั้งแปดสำนวน ว่า โจทก์ และเรียกจำเลยในสำนวนคดีแห่งหมายเลขคำที่

๑๗๗๗/๒๕๕๐ ว่า จำเลยที่ ๑ เรียกจำเลยในสำนวนคดีแห่งหมายเลขคำที่ ๑๗๗๘/๒๕๕๐

- ๕ -

ว่า จำเลยที่ ๒ เรียกจำเลยในสำนวนคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๗๗๙/๒๕๕๐ ว่า จำเลยที่ ๓
เรียกจำเลยในสำนวนคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๗๘๐/๒๕๕๐ ว่า จำเลยที่ ๔ เรียกจำเลย
ในสำนวนคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๗๘๔/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๗๙๑/๒๕๕๓ ว่า
จำเลยที่ ๕ เรียกจำเลยในสำนวนคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๗๘๕/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่
๗๙๒/๒๕๕๓ ว่า จำเลยที่ ๖ เรียกจำเลยในสำนวนคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๐๐๑/๒๕๕๑
หมายเลขแดง ๑๐๗๒/๒๕๕๓ ว่า จำเลยที่ ๗ เรียกจำเลยที่ ๕ และที่ ๖ ในสำนวนคดีแพ่ง
หมายเลขดำที่ ๑๑๐๕/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๖๑๔/๒๕๕๕ ว่า จำเลยที่ ๘ และ
จำเลยที่ ๙ สำหรับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ จำเลยที่ ๘ และจำเลยที่ ๙ ในสำนวนคดีแพ่ง
หมายเลขดำที่ ๑๑๐๕/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๖๑๔/๒๕๕๕ เป็นบุคคลเดียวกับจำเลย
ในสำนวนคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๗๗๗/๒๕๕๐ ถึง ๑๗๘๐/๒๕๕๐, ๑๗๘๔/๒๕๕๐ และ
๑๗๘๕/๒๕๕๐ ซึ่งได้กำหนดให้เรียกไว้เป็นจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ ข้างต้นแล้ว สำหรับ
จำเลยที่ ๗ และที่ ๑๐ ในสำนวนคดีแพ่ง หมายเลขดำที่ ๑๑๐๕/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่
๖๑๔/๒๕๕๕ โจทก์ถอนฟ้องจำเลยทั้งสองแล้ว

โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งแปดสำนวนเป็นใจความว่า โจทก์เป็นผู้ครอบครองทำ

- ๖ -

ประโยชน์ที่ดินของโจทก์ตั้งอยู่หมู่ที่ ๕ บ้านนากก ตำบลคลอง อำเภอมืองภูเก็ต
จังหวัดภูเก็ต เนื้อที่ประมาณ ๔๐ ไร่ มานานกว่า ๒๐ ปีแล้ว โดยโจทก์ปลูกต้นไม้ ไม้ผล
ต้นยางพาราบนที่ดินของโจทก์เรื่อยมาจนเต็มพื้นที่ ต่อมาเมื่อปี ๒๕๔๒ โจทก์แจ้งการ
ครอบครองที่ดินดังกล่าวต่อส่วนราชการและชำระภาษีบำรุงท้องที่เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน
เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๐ จำเลยทั้งเก้ากับพวกหลายคนร่วมกันเข้าไปในที่ดิน
ของโจทก์คนละประมาณ ๒ ไร่ ซึ่งเป็นที่ดินพิพาทโดยไม่มีสิทธิตามกฎหมาย จำเลย
แต่ละคนทำการตัดต้นไม้ ไม้ผล ต้นยางพารา ปรับสภาพที่ดินของโจทก์ให้เป็น
ที่ราบผิวดินจากสภาพที่ดินเดิม ก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ ต่อมาระหว่างวันที่ ๓
มิถุนายน ๒๕๕๐ ถึงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๐ จำเลยทั้งเก้ากับพวกหลายคนร่วมกัน
ตัดต้นไม้ ไม้ผล และต้นยางพาราของโจทก์ที่ปลูกในที่ดินกว่า ๒๐๐ ต้น แล้วทำลายต้นไม้
ไม้ผลและต้นยางพาราของโจทก์ให้เสียหายสิ้นสภาพของไม้ยืนต้น และนำไม้บางส่วน
ออกไปจากที่ดินของโจทก์ ทำการปรับสภาพที่ดินให้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมทั้งหมด
และทำการปลูกกระท่อมจำนวนหลายหลังลงบนที่ดินและเมื่อระหว่างวันที่ ๗ มิถุนายน
๒๕๕๐ ถึงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๑ จำเลยทั้งเก้ากับพวกยังคงร่วมกันตัดทำลายต้นไม้

- ๗ -

ที่อยู่ในที่ดินส่วนที่จำเลยแต่ละคนครอบครองทั้งหมด ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย
การกระทำของจำเลยทั้งเก้าเป็นการบุกรุกเข้าไปในที่ดินพิพาทซึ่งเป็นที่ดินของโจทก์
โดยไม่มีสิทธิตามกฎหมาย ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ขอดิดค่าเสียหายดังนี้
ค่าเสียหายจากการที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๗ ตัดทำลายต้นไม้ของโจทก์คนละ ๑๓๐,๐๐๐ บาท
และค่าเสียหายอันเกิดจากสภาพที่ดินถูกทำลายคนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท รวมค่าเสียหาย
ส่วนนี้ที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๗ แต่ละคนต้องชำระ ๒๓๐,๐๐๐ บาท กับค่าขาดประโยชน์
จากการใช้ที่ดินอันเนื่องมาจากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ บุกรุกที่ดินของโจทก์เมื่อวันที่ ๑๗
พฤษภาคม ๒๕๕๐ ถึงวันฟ้อง (วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๐) เป็นเวลาเดือนเศษ
โจทก์ขอคิดเพียง ๑ เดือน เป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท อีกทั้งค่าขาดประโยชน์จากการใช้
ที่ดินอันเนื่องมาจากจำเลยที่ ๗ บุกรุกที่ดินของโจทก์ นับแต่วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๐
ถึงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ เป็นเวลา ๑ ปีเศษ โจทก์ขอคิดเพียง ๑ ปี เป็นเงิน
๖๐๐,๐๐๐ บาท และจำเลยที่ ๗ ยังต้องรับผิดชอบค่าเสียหายอันเนื่องมาจากการ
ตัดทำลายต้นไม้ในช่วงวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๐ ถึงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๑
เป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท นอกจากนี้ โจทก์ขอคิดค่าเสียหายจากการที่จำเลยที่ ๑

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

199
8

- ๘ -

ถึงที่ ๖ ที่ ๘ และที่ ๙ ตัดต้นไม้เพิ่มเติมในช่วงวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ถึงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๑ คนละ ๓๐๐,๐๐๐ บาท รวมค่าเสียหายของจำเลยที่ ๑

ถึงที่ ๖ ที่ ๘ และที่ ๙ เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๗

รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างทุกชนิดที่ปลูกสร้างบนที่ดินของโจทก์ ซึ่งตั้งอยู่หมู่ที่ ๕ บ้านนาถก

ตำบลคลอง อำเภอมะนัง จังหวัดสตูล กับย้ายทรัพย์สินและบริวารของจำเลยที่ ๑

ถึงที่ ๗ ออกไปจากที่ดินในทันที ห้ามจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๗ เข้ายุ่งเกี่ยวกับที่ดินของโจทก์

ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ รับผิดชอบค่าเสียหายอันเกิดจากการตัดทำลายต้นไม้เป็นเงินคนละ

๑๓๐,๐๐๐ บาท ส่วนจำเลยที่ ๗ ขอให้รับผิดชอบเป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท และค่าเสียหาย

อันเกิดจากการทำลายสภาพที่ดินคนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท และให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖

ชำระค่าเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์คนละ ๓๐,๐๐๐ บาท และค่าเสียหายอีกเดือนละ

๓๐,๐๐๐ บาท นับแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๐ เป็นต้นไปทุกเดือนจนกว่าจะทำการขน

ย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปจากที่ดินของโจทก์ ให้จำเลยที่ ๗ ชำระค่าเสียหายจากการ

ตัดทำลายต้นไม้ ๒๐๐,๐๐๐ บาท กับค่าขาดประโยชน์ ๖๐๐,๐๐๐ บาท และค่าเสียหาย

อีกเดือนละ ๕๐,๐๐๐ บาท นับแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๕๐ เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยที่ ๗

- ๙ -

จะขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปจากที่ดินพิพาทของโจทก์ กับให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖
ที่ ๘ และที่ ๙ ซึ่งเป็นจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๑๐๕/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่
๖๑๔/๒๕๕๕ ร่วมกันชำระค่าเสียหายจากการตัดต้นไม้เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท
พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ
แก่โจทก์

จำเลยทั้งแปดสำนวนให้การเป็นใจความว่า โจทก์ไม่เคยเข้าทำประโยชน์ใน
ที่ดินพิพาทที่โจทก์อ้างว่าเป็นของโจทก์เลย ที่ดินพิพาทเป็นที่ป่ากร้างว่างเปล่า จำเลย
แต่ละคนเข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทของแต่ละคน โดยเข้าไปปลูกไม้ผลต่าง ๆ
โดยครอบครองอย่างสงบเปิดเผย เจตนายึดถือเป็นของตนเองมาโดยตลอดนับแต่ปี ๒๕๔๗
ถึงปัจจุบัน จึงเป็นการแย่งการครอบครองเกินกว่า ๑ ปีแล้ว ที่ดินพิพาท จึงตกเป็นของ
จำเลยแต่ละคน โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง โจทก์ไม่เคยชำระภาษีบำรุงท้องที่สำหรับที่ดินพิพาทเลย
จำเลยทั้งเก้าเคยไปตรวจสอบท้องที่การบริการส่วนตำบลลลอง พบว่าโจทก์ชำระค่าภาษี
บำรุงท้องที่ แต่เป็นคนละแปลงกับที่ดินพิพาท ต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ในที่ดินพิพาทก่อนที่จำเลยทั้งเก้า
กับพวกจะเข้าไปครอบครองนั้นเป็นต้นไม้ที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ต้นไม้ ไม้ผล และ

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

199
10

- ๑๐ -

ต้นยางพารา ที่โจทก์อ้าง โจทก์มิได้เป็นผู้ปลูกสร้าง จำเลยทั้งเก้าไม่ได้ทำให้โจทก์เสียหาย
เพราะโจทก์ถูกแย่งการครอบครองแล้ว โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยทั้งเก้าได้
ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษา ให้จำเลยทั้งเก้าทำการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้าง
และขนย้ายทรัพย์สินพร้อมบริวารออกไปจากที่ดินพิพาทตามที่จำเลยแต่ละคนครอบครอง
ตามแผนที่พิพาท เอกสารหมาย จ.๑๗ กับให้จำเลยชำระค่าเสียหายต่อโจทก์คนละ
๑๐๐,๐๐๐ บาท และชำระค่าขาดประโยชน์คนละ ๒,๐๐๐ บาท ต่อเดือน โดยให้นับแต่
เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๐ ตามที่โจทก์ขอเรื่อยไปจนกว่าจำเลยทั้งเก้าจะขนย้ายทรัพย์สิน
และบริวารออกไปจากที่ดินพิพาท กับให้ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยกำหนด
ค่าทนายความ ๓๐,๐๐๐ บาท

จำเลยทั้งเก้าอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง ให้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสอง

ศาลให้เป็นพับ

โจทก์ฎีกา

- ๑๑ -

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว สำหรับจำเลยที่ ๙ ซึ่งคือจำเลยที่ ๖
ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ พ.๑๑๐๕/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๖๑๔/๒๕๕๕ ของศาลชั้นต้นนั้น
โจทก์ฟ้องขอให้ขับไล่ออกจากที่ดินพิพาทบริเวณที่กำกับด้วยหมายเลข ๑ ในแผนที่พิพาท
เอกสารหมาย จ.๑๗ เนื้อที่ประมาณ ๑ งาน ๘๔ ตารางวา มีราคาประมาณ
๙๒,๐๐๐ บาท ทุนทรัพย์ที่พิพาทระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ ๙ จึงไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท
ย่อมต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
มาตรา ๒๔๘ วรรคหนึ่ง (เดิม) ฎีกาของโจทก์ที่ว่า ตามหลักฐานที่โจทก์นำมาสืบฟังได้ว่า
ที่ดินพิพาทที่จำเลยที่ ๙ ครอบครองอยู่เป็นของโจทก์เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง
จึงย่อมต้องห้ามตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยฎีกาของโจทก์ในส่วนนี้
ส่วนที่โจทก์ฟ้องขอให้ขับไล่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๕ ที่ ๗ และที่ ๘
ออกจากที่ดินพิพาทที่จำเลยแต่ละคนดังกล่าวยึดถือทำประโยชน์อยู่ซึ่งกำกับด้วยหมายเลข ๓
หมายเลข ๕ หมายเลข ๔ และหมายเลข ๗ หมายเลข ๖ หมายเลข ๒ และหมายเลข ๘
ตามลำดับในแผนที่พิพาท เอกสารหมาย จ.๑๗ นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงได้ความจาก
คำเบิกความของพยานโจทก์ปากนายพัฒน์พงศ์ สุขโกษา ซึ่งเป็นผู้รับมอบอำนาจโจทก์ว่า

- ๑๒ -

เมื่อปี ๒๕๔๒ ทางราชการประกาศให้เจ้าของที่ดินยื่นเรื่องขออกเอกสารสิทธิในที่ดิน
โจทก์จึงนำที่ดินพิพาทส่วนหนึ่งเนื้อที่ประมาณ ๑๗ ไร่ ไปยื่นเรื่องต่อทางราชการ
เพื่อขออนุญาตเข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทซึ่งอยู่ในเขตปฏิรูปที่ดิน ต่อมาเมื่อโจทก์
ตรวจสอบแล้วเห็นว่าน่าจะขาดคุณสมบัติ จึงได้ขอระงับเรื่องการขออกเอกสารดังกล่าว
ซึ่งที่ดินพิพาทส่วนที่โจทก์ขออนุญาตเข้าทำประโยชน์นั้น ปรากฏจากบันทึกการนำทำการ
รังวัดและแผนที่แปลงที่ดินเพื่อประกอบเกษตรกรรม เอกสารหมาย จ.๘ แผ่นที่ ๑
ถึงแผ่นที่ ๓ ที่โจทก์นำมาสืบประกอบคำเบิกความของนายพัฒน์พงศ์ว่า คือที่ดินพิพาทที่
กำกับด้วยหมายเลข ๒ ถึงหมายเลข ๘ ในแผนที่พิพาท เอกสารหมาย จ.๑๗ จากข้อเท็จจริง
ดังกล่าวแสดงว่า ที่ดินพิพาทในส่วนที่กำกับด้วยหมายเลข ๒ ถึงหมายเลข ๘ ในแผนที่พิพาท
เอกสารหมาย จ.๑๗ เป็นที่ดินที่อยู่เขตปฏิรูปที่ดินตามพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดิน
เพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ดังกล่าว และไม่ปรากฏว่าสำนักงาน
การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมได้ออกเอกสารสิทธิ (ส.ป.ก. ๔-๐๑) ให้แก่ผู้ใด กรณีจึง
ต้องดำเนินการไปตามพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘
มาตรา ๑๙ (๓) ซึ่งบัญญัติให้คณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมมีอำนาจหน้าที่

- ๑๓ -

และความรับผิดชอบในการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการคัดเลือกเกษตรกร
และสถาบันเกษตรกร ซึ่งจะมีสิทธิได้รับที่ดินเพื่อเกษตรกรรม บุคคลหรือเกษตรกรที่จะ
เข้ามาอยู่ในเขตปฏิรูปที่ดินได้จึงต้องได้รับการพิจารณาและอนุมัติจากคณะกรรมการปฏิรูปที่ดิน
เพื่อเกษตรกรรมก่อน ดังนั้น แม้โจทก์จะอ้างว่าได้ครอบครองที่ดินพิพาทในส่วนดังกล่าวมา
ตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ ก็ตาม แต่เมื่อทางราชการประกาศให้ที่ดินพิพาทอยู่ในเขตปฏิรูปที่ดิน
เพื่อเกษตรกรรมแล้ว ที่ดินรวมทั้งส่วนควบของที่ดินย่อมตกเป็นของสำนักงานการปฏิรูปที่ดิน
เพื่อเกษตรกรรม ตามพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘
มาตรา ๓๖ ทวิ ซึ่งคณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมมีอำนาจจัดให้บุคคลใด
เข้าถือครองและทำประโยชน์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการคัดเลือกที่
คณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมกำหนด การกระทำของจำเลยที่ ๑ ที่ ๒
ที่ ๓ ที่ ๕ ที่ ๗ และที่ ๘ จึงหาเป็นการโต้แย้งสิทธิของโจทก์ไม่ โจทก์ย่อมไม่มี
อำนาจฟ้องขับไล่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๕ ที่ ๗ และที่ ๘ ออกจากที่ดินพิพาท
ส่วนที่กำกับด้วยหมายเลข ๒ ถึงหมายเลข ๘ ในแผนที่พิพาท เอกสารหมาย จ.๑๗
สำหรับที่ดินพิพาทในส่วนที่กำกับด้วยหมายเลข ๙ ถึงหมายเลข ๑๕

- ๑๔ -

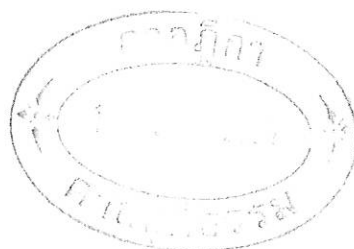
ในแผนที่พิพาท เอกสารหมาย จ.๑๗ นั้น ตามพยานหลักฐานที่ฝ่ายโจทก์และฝ่ายจำเลย
นำมาสืบยังไม่ปรากฏชัดว่าอยู่ในเขตปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมหรือไม่ แต่อย่างไรก็ตาม
ที่ดินพิพาทในส่วนนี้ทางราชการยังไม่ได้ออกเอกสารสิทธิให้แก่ผู้ใด จึงต้องถือว่าที่ดินพิพาท
เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน การเข้ายึดถือครอบครองย่อมไม่ได้สิทธิครอบครองโดยชอบด้วย
กฎหมายทั้งไม่อาจอ้างสิทธิใด ๆ ใช้ยืนยันรัฐได้ ส่วนในระหว่างราษฎรด้วยกันย่อมยกการ
ยึดถือครอบครองก่อนขึ้นยืนยันผู้อื่นที่เข้ามาครอบครองได้ขณะที่ตนยังยึดถือครอบครองอยู่เท่านั้น
กรณีจึงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยว่า โจทก์ยึดถือครอบครองที่ดินพิพาทที่กำกับด้วยหมายเลข ๙
ถึงหมายเลข ๑๕ ในแผนที่พิพาท เอกสารหมาย จ.๑๗ อยู่ก่อนจำเลยที่ ๒ ที่ ๔ ที่ ๕
ที่ ๖ และที่ ๘ หรือไม่ โจทก์ก็อ้างว่า คดีนี้ไม่ใช่คดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา ศาลจึงต้อง
วินิจฉัยคดีไปตามพยานหลักฐานที่คู่ความนำมาสืบ จะถือตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏในคดีอาญา
หมายเลขดำที่ ๒๘๑๒/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๓๘๕๖/๒๕๕๒ ของศาลชั้นต้น ซึ่งโจทก์
คดีนี้เป็นโจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ เป็นจำเลยในข้อหาบุกรุก ทำให้เสียทรัพย์ ดังที่
ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ วินิจฉัยมาหาได้ไม่ ซึ่งตามพยานหลักฐานที่โจทก์นำมาสืบมีน้ำหนักให้
รับฟังได้ว่า โจทก์เป็นผู้มีสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาท เห็นว่า แม้คดีนี้กับคดีอาญาหมายเลข

- ๑๕ -

คำที่ ๒๘๑๒/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๓๘๕๖/๒๕๕๒ ของศาลชั้นต้น ซึ่งโจทก์คดีนี้เป็น
 โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ เป็นจำเลยในข้อหาบุกรุก ทำให้เสียทรัพย์ มีมูลคดีเป็น
 เรื่องเดียวกันกับคดีนี้ แต่คดีอาญาดังกล่าวถึงที่สุดโดยศาลฎีกาพิพากษากลับคำพิพากษา
 ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ เป็นให้ยกฟ้องโจทก์ โดยเห็นว่าตามพยานหลักฐานที่โจทก์นำมาสืบ
 ยังมีข้อสงสัยตามสมควรว่า โจทก์ครอบครองที่ดินพิพาทอยู่ขณะจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙
 ในคดีนี้เข้าทำประโยชน์ในที่ดินจริงหรือไม่ จึงยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยทั้งเก้า
 เมื่อศาลฎีกายังไม่ได้วินิจฉัยโดยชี้ชัดลงไปว่าโจทก์ไม่ได้เป็นผู้ยึดถือครอบครองในขณะ
 จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ เข้าไปทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท จึงไม่เข้าเกณฑ์ที่จะถือว่า คดีนี้
 เป็นคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาอันจะต้องฟังข้อเท็จจริงตามคดีอาญา คดีนี้จึงต้องวินิจฉัยคดี
 ไปตามพยานหลักฐานที่คู่ความนำสืบ โดยโจทก์ซึ่งเป็นฝ่ายมีการพิสูจน์นำสืบอ้างว่า
 โจทก์และนายอัมพร โกยสมบูรณ์ ซื่อที่ดินพิพาทที่กำกับด้วยหมายเลข ๙ ถึงหมายเลข ๑๕
 ในแผนที่พิพาท เอกสารหมาย จ.๑๗ มาจากนายทวี แซ่ตัน เมื่อปี ๒๕๓๒ แต่เมื่อพิจารณา
 จากคำเบิกความของพยานโจทก์ปากนายทวี แซ่ตัน ที่เบิกความว่า ที่ดินที่พยานขายให้
 โจทก์มีอาณาเขตด้านบน (น่าจะหมายถึงทิศเหนือ) จดป่า พยานปักหลักเป็นแนวเขต

- ๑๖ -

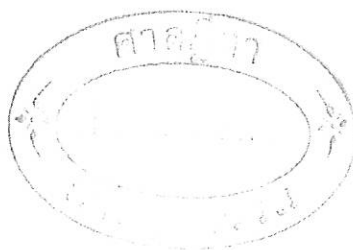
ส่วนด้านอื่นไม่ปักแนวเขตเนื่องจากมีน้ำล้อมรอบ ถัดจากที่ดินของพยานไปทางทิศ
ตะวันออกเฉียงเหนือคือที่ดินของนายแดง (นายวิโรจน์ เครืออินทร์) ส่วนที่อยู่ถัดไป
ทางทิศใต้คือที่ดินของนายจรูญ โกยสมบูรณ์ บิดาโจทก์ ก็พบว่าที่ดินที่พยานปากนี้อ้าง
ว่าขายให้แก่โจทก์นั้นมีเขตติดต่อแตกต่างจากเขตติดต่อของที่ดินพิพาทที่กำหนดด้วยหมายเลข ๙
ถึงหมายเลข ๑๕ ในแผนที่พิพาท เอกสารหมาย จ.๑๗ ที่โจทก์นำสืบอ้างว่า นายทวีชาย
ที่ดินพิพาทส่วนดังกล่าวนี้ให้แก่โจทก์จึงมีพยาน่าสงสัย ส่วนที่โจทก์มีนายพัฒน์พงศ์มา
เบิกความเป็นพยานว่า ภายหลังจากซื้อที่ดินพิพาทมาได้ทำรั้วล้อมรอบที่ดินโดยที่เสารั้วคอนกรีต
มีการสลักข้อความว่า “โกยสมบูรณ์” ไว้ด้วยนั้น พยานปากนี้ก็เบิกความตอบทนาย
จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ ถามค้านว่า พยานไม่มีส่วนรู้เห็นกับการปักเสารั้วคอนกรีต แสดงว่า
พยานเบิกความไปตามที่ได้รับการบอกเล่ามา ทั้งเมื่อตรวจดูตามภาพถ่ายที่โจทก์อ้างส่งเป็น
พยานต่อศาลก็ไม่ปรากฏว่ามีแนวรั้วตามที่พยานปากนายพัฒน์พงศ์เบิกความแต่อย่างใด
ส่วนที่นายพัฒน์พงศ์เบิกความเกี่ยวกับการเสียภาษีบำรุงท้องที่ในที่ดินพิพาทโดยมีหลักฐาน
การเสียภาษี เอกสารหมาย จ.๗ มาสนับสนุนนั้น ตามพยานหลักฐานดังกล่าวก็ไม่ได้ระบุ
ให้เห็นว่าเป็นการเสียภาษีในส่วนขอที่ดินพิพาทแต่อย่างใด สำหรับพยานโจทก์ปาก

- ๑๗ -

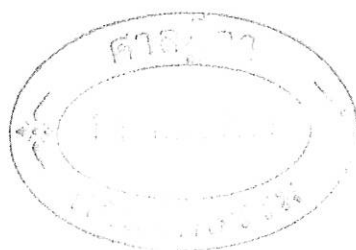
นายสิริวิทย์ โกยสมบูรณ์ ซึ่งเป็นผู้รับมอบอำนาจโจทก์เช่นกัน พยานปากนี้เบิกความถึงเรื่อง การเข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทแปลงที่อ้างว่าซื้อมาจากนายวิโรจน์หรือแดงเป็นสำคัญ หาได้ ยืนยันถึงการเข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทที่กำกับด้วยหมายเลข ๙ ถึงหมายเลข ๑๕ ไม่ได้ เห็นได้จากที่พยานปากนี้เบิกความอ้างว่า ที่ดินพิพาทคือที่ปรากฏในแผนที่ เอกสารหมาย จ.๓ ที่ขีดเส้นขนานด้วยหมึกสีน้ำเงิน ซึ่งตามแผนที่ เอกสารหมาย จ.๓ ส่วนที่ขีดเส้นขนาน ด้วยหมึกสีน้ำเงินนั้นคือที่ดินพิพาทส่วนที่กำกับด้วยหมายเลข ๒ ถึงหมายเลข ๘ และ หมายเลข ๑๖ ในแผนที่พิพาท เอกสารหมาย จ.๑๗ เท่านั้น ที่พยานปากนี้เบิกความอ้างว่า ในช่วงปี ๒๕๓๔ ที่พยานเข้าไปในที่ดินพิพาทมีไม้ผลอันได้แก่ สะตอ มะม่วง และมะพร้าว ให้ผลผลิตแล้วกับมีต้นยางพาราปลูกอยู่ ต่อมาเมื่อจำเลยที่ ๒ กับพวกบุกรุกเข้าไปได้แผ้วถาง ต้นไม้ดังกล่าวออก โจทก์ก็ไม่มีข้อเท็จจริงใดมาแสดงให้เห็นว่ามีการปลูกไม้ผลและยางพาราไว้ จริงตามที่พยานโจทก์ปากนี้เบิกความ ส่วนพยานโจทก์ปากอื่น ๆ ก็ไม่มีปากใดที่สามารถ ยืนยันได้ว่า โจทก์ยึดถือที่ดินพิพาทอยู่ในขณะที่จำเลยที่ ๒ ที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๖ และที่ ๘ เข้าไปทำประโยชน์ ตามพยานหลักฐานที่โจทก์นำมาสืบจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง ส่วนฝ่าย จำเลยนั้นตัวจำเลยที่ ๒ ที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๖ และที่ ๘ อ้างตนเองเบิกความเป็นพยาน

- ๑๘ -

โดยต่างก็เบิกความในทำนองเดียวกันว่า ขณะที่จำเลยแต่ละคนเข้าไปยึดถือครอบครองที่ดิน
พิพาทเมื่อประมาณปี ๒๕๔๗ ที่ดินพิพาทมีสภาพเป็นที่รกร้างว่างเปล่า มีเพียงต้นไม้ที่ขึ้นเอง
ตามธรรมชาติเท่านั้น การที่จำเลยดังกล่าวเบิกความได้สอดคล้องต้องกันเช่นนี้ทำให้น่าเชื่อว่า
ข้อเท็จจริงเป็นไปตามนั้น ทั้งเมื่อพิจารณาจากขนาดของไม้ผลที่ปรากฏในภาพถ่ายหมาย
ถ.๑๑ ก็พบว่า ลำต้นยังมีขนาดเล็ก จึงยังเป็นการสนับสนุนให้เห็นว่า ขณะที่จำเลยที่ ๒
ที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๖ และที่ ๘ เข้ายึดถือทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทที่กำกับด้วยหมายเลข ๒
ถึงหมายเลข ๙ ในแผนที่พิพาท เอกสารหมาย จ.๑๗ ที่ดินพิพาทยังเป็นที่รกร้างว่างเปล่า
เมื่อโจทก์มีการะการพิสูจน์ แต่ตามพยานหลักฐานนี้โจทก์นำมาสืบยังไม่มีน้ำหนักให้หักล้าง
พยานหลักฐานของฝ่ายจำเลยได้ โจทก์จึงต้องเป็นฝ่ายแพ้คดี ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๘
พิพากษายกฟ้องโจทก์ในส่วนที่เกี่ยวกับที่ดินพิพาทที่กำกับด้วยหมายเลข ๙ ถึงหมายเลข ๑๕
ในแผนที่พิพาท เอกสารหมาย จ.๑๗ มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น
อนึ่ง เมื่อจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๕ ที่ ๗ และที่ ๘ ไม่ใช่ผู้ที่ได้รับ
การพิจารณาและอนุมัติจากคณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมให้เข้าทำประโยชน์
ในที่ดินพิพาทที่กำกับด้วยหมายเลข ๒ ถึงหมายเลข ๘ ในแผนที่พิพาท เอกสารหมาย

- ๑๙ -

จ.๑๗ จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๕ ที่ ๗ และที่ ๘ ก็ย่อมไม่มีสิทธิใด ๆ ในที่ดินพิพาท
ในส่วนดังกล่าวเช่นกัน จึงเป็นกรณีที่สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมจะ
ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบหลักเกณฑ์ต่อไป

พิพากษายืน ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการส่งสำเนาคำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้
ให้สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมทราบ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ.

นายวุฒินัย วงศ์พิก

นายสุทธินันท์ เสียมสกุล

นายวิบูลย์ แสงชมภู

